

впливу показників та сукупності сучасних факторів на управління фінансовою стійкістю підприємства.

Виклад основного матеріалу дослідження. Багато вчених розглядали поняття фінансової стійкості як невід'ємної складової фінансового стану успішного підприємства.

Фінансова стійкість – це динамічне, комплексне, складне і багатогранне поняття, що потребує зваженого підходу до визначення напрямів її забезпечення. Аналогічно до різних визначень існують різні показники фінансової стійкості підприємства.

У кожного науковця свій підхід до визначення сутності фінансової стійкості. Нижче наведено визначення фінансової стійкості представлене різними авторами. Крухмаль О.В. вважає, що фінансова стійкість передбачає здатність системи протистояти зовнішнім факторам впливу [3]. Цал-Цалко Ю.С. що це стан активів підприємства, що гарантує йому достатню платоспроможність [4]. Ковальов А.І., Привалов В.П. вважають що це фінансова незалежність підприємства, тобто здатність маневрувати власними коштами, достатня фінансова забезпеченість безперервного процесу діяльності [2].

На нашу думку, найточнішим і найповнішим визначенням фінансової стійкості підприємства є наступне: властивість підприємства, яка відображає в процесі взаємодії зовнішніх і внутрішніх факторів впливу досягнення стану фінансової рівноваги і здатність не лише утримувати на відповідному рівні протягом деякого часу основні характеристики діяльності підприємства, але і функціонувати і розвиватися. З даного визначення чітко випливає, що на фінансову стійкість впливають зовнішні і внутрішні фактори.

Враховуючи думку численних авторів, а також матеріали довідників, можна назвати визначальні

внутрішні фактори впливу на фінансову стійкість підприємства: галузева належність суб'єкта господарювання; структура продукції (послуг), що випускається, її частка в загальному платоспроможному попиті; розмір сплаченого статутного капіталу; розмір і структура витрат, їх динаміка у порівнянні з прибутком;

стан майна і фінансових ресурсів, включаючи запаси й резерви.

Суттєво впливають фінансову стійкість підприємства також і зовнішні фактори: економічні умови господарювання; політична стабільність; техніка і технологія; платоспроможний попит споживачів; економічна і фінансово – кредитна законодавча база; соціальна і екологічна ситуація в суспільстві; рівень конкурентної боротьби; розвиток фінансового і страхового ринку; податкова політика [1].

На сьогоднішній день найбільше впливають на фінансову стійкість підприємства економічні та фінансові чинники. Вони можуть зумовити виникнення кризових явищ, банкрутство і ліквідацію підприємства. Фінансова стійкість підприємств знижується також внаслідок низької конкурентоспроможності вітчизняних товарів і послуг на світовому ринку. Фінансова стійкість залежить від фінансового потенціалу підприємства. Як ми бачимо, зростання фінансової стійкості підприємств залежить від багатьох факторів.

Висновки. Отже, можна сказати, що процес забезпечення фінансової стійкості має бути націлений на мінімізацію негативного впливу зовнішнього та внутрішнього середовища на діяльність підприємства; створення передумов ефективної реалізації запланованих дій.

Для досягнення необхідного рівня фінансової стійкості потрібно здійснювати ефективне управління нею.

Література

1. Базілінська О. Я. Фінансовий аналіз: теорія та практика: Навчально-методичний посібник. - К.:2009. – 328 с.
2. Ковальов А.І., Аналіз фінансового стану підприємства. - 2 вид., Перабо., Доп. / А.І. Ковальов, В.П. Привалов. - М.: Центр економіки і маркетингу, 2002. - 188 с.
3. Крухмаль О.В. Антикризове управління в забезпеченні фінансової стійкості банківської системи / Крухмаль О.В., Коваленко В.В.// Монографія. Суми: УАБС НБУ, 2007. - 198с.
4. Цал-Цалко Ю.С. Фінансовий аналіз. Підручник. / Ю.С. Цал-Цалко. – К.: Центр учбової літератури, 2008. – 566 с.

УДК 336.762

РОЛЬ ФІНАНСОВОГО ПОСЕРЕДНИЦТВА НА РИНКУ ФІНАНСОВИХ ПОСЛУГ УКРАЇНИ

Головатий В. – ст. 4 курсу, гр. Фвн-42

Науковий керівник – викладач Гончаренко А. І.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Головною фігурою на всіх сегментах ринку виступають фінансові посередники, адже вони відіграють важливу роль на ринку фінансових послуг у країнах із розвинутою ринковою економікою. На сьогодні фінансові посередники є професійними учасниками ринку фінансових послуг, які відіграють досить важливу роль у його функціонуванні. Ключовим призначенням фінансових посередників є змога фінансувати економічну діяльність та в результаті забезпечити ефективний перерозподіл капіталу.

Питанням функціонування та діяльності фінансових посередників на ринку фінансових послуг присвячені праці вітчизняних науковців, а саме: П. Беленького, О. Другова, Г. Партин, З. Ватаманюк, О. Тивончук, О. Барановського, О. Шевцової, І. Школьник, В. Кремень, та інших. Зокрема, необхідно відмітити праці зарубіжних вчених-економістів, а саме Р. Бернса, Г. Гольдсмита, К. Каломіріса, Д. Бойди.

Проте, сутність та механізм фінансового потребують подальших досліджень, що викликано змінами, які відбуваються в процесі трансформації ринку.

Слід зазначити, що сьогодні в економічній літературі існують різні підходи до визначення сутності фінансових посередників. Існує такий погляд, за яким всі фінансові установи, які діють на фінансовому ринку, є фінансовими посередниками. Однак, відповідно до глави 35 ст. 333 Господарського кодексу України, фінансовим посередництвом є діяльність, пов'язана з отриманням та перерозподілом фінансових коштів, крім випадків, передбачених законодавством. Фінансове посередництво здійснюється установами банків та іншими фінансово-кредитними організаціями [1].

Варто зазначити, що фінансові посередники відіграють важливу роль на ринку фінансових послуг. Їхня діяльність сприяє підвищенню ліквідності фінансових активів, сприяє зменшенню вартості фінансових операцій, диверсифікує ризик, створює умови для активізації роботи всіх учасників ринку фінансових послуг.

На сьогоднішньому етапі розвитку посередництво на вітчизняному ринку фінансових послуг є відсталим. На це впливають наступні причини [2]:

1. Історичні передумови. Разом із становленням незалежності України почався процес капіталізації та групоперсоніфікації капіталів, а не розвитку фінансового ринку в цілому.

2. Відсутня системна законодавча база щодо посередництва, яка мала б передбачати перспективний розвиток та сучасні тенденції.

3. Відсутність державної підтримки та цілісної політики щодо розвитку даного сектору.

4. Політична, економічна та фінансова кризи в Україні упродовж чотирьох останніх років.

5. Недостатність досвіду у посередників, та перевага власних інтересів над державними, низький рівень конкурентоспроможності.

В Україні найбільшими фінансовими посередниками рахуються банки. Але в їхній діяльності існує певні проблеми, які пов'язані з обмеженістю капіталу банків, з нерозвиненістю ринків використання ресурсів тощо. Окрім банків існують фінансові посередники небанківського типу, найрозвинутішими серед яких є страхові компанії. В цій сфері також існує низка перешкод, що гальмує розвиток страхового ринку в Україні. Це, насамперед, недовіра до страховиків, низька платоспроможність населення, нерозвиненість медичного страхування та страхування життя.

Усі інші фінансові посередники характеризуються значною незрілістю. Для вирішення даної проблеми необхідно [3]:

-розробити нормативно-правові акти, які будуть спрямовані на якісний розвиток посередництва на фінансовому ринку;

-формування сприятливого середовища для розвитку ринку посередницької діяльності;

-здійснення міжнародного співробітництва для обміну досвідом, та виконання відповідних дій на фінансовому ринку України;

-створення такого механізму дії посередницьких структур, що забезпечить збільшення довіри населення до їх діяльності.

Отже, можна зробити висновок, що головним завданням держави у сприянні розвитку фінансового ринку є становлення фінансового посередництва шляхом формування сприятливого середовища для розвитку посередницької діяльності, а також створення правильного механізму посередницьких структур, який би повернув довіру до фінансових посередників.

Література

1. Господарський кодекс України : Кодекс України [прийнятий Верховною Радою України від 16.01.2003 № 436-IV]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.
2. Ткаченко Н. Шляхи розвитку посередництва на страховому ринку України // Вісник КНТЕУ. - 2007. - №6. - С. 77-84.
3. Волощенко Л.М., Актуальні проблеми розвитку посередництва на фінансовому ринку України / Л.М. Волощенко, Л.В. Козина. // Економічний простір. - 2009. - № 21. - С. 199-205.

УДК 658.15 (482)

ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФІНАНСОВИМИ РЕСУРСАМИ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Морозов В. – ст. 4 курсу, гр. Фвн-42

Науковий керівник – к.е.н., доцент Руденко В. В.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Достатній обсяг фінансових ресурсів та їх ефективне використання завбачають вигідне фінансове положення підприємства на ринку, фінансову стійкість, платоспроможність, ліквідність та є основним показником конкурентоспроможності підприємства. Тому пошук фінансових джерел функціонування та розвитку підприємства, забезпечення найефективнішого інвестування фінансових ресурсів набувають важливого значення в роботі фінансових служб підприємств, організацій, установ за умов ринкового перетворення національної економіки.

Практичні та теоретичні аспекти забезпечення і використання фінансових ресурсів, розглядали у своїх

працях вітчизняні вчені як М.Д. Білик, І.В. Зятковський, Л.О. Лігоненко, К.В. Павлюк, О.Д. Василик, І.О. Бланк, А.М. Поддєрьогін, В.М. Опарін та інші.

Дослідження різних підходів щодо трактування сутності фінансових ресурсів мікрорівня, як економічної категорії, можна узагальнити у наступному визначенні: це грошові кошти підприємства сформовані за рахунок власних та залучених джерел фінансування, які використовуються для формування активів підприємства, виконання фінансових зобов'язань, а також інших заходів спрямованих для забезпечення ефективного розвитку підприємства [1].